

turfredningslov, idet de to andre skandinaviske Lande, saa vidt jeg husker, nogle Aar forinden Danmark havde faaet en Lov, der beskæftigede sig med Naturfredningsproblemet. Den Lov, vi fik i 1917, blev, som det er blevet sagt af et Par af de ærede foregaaende Talere, vedtaget enstemmigt i Rigsdagens to Ting. Jeg synes imidlertid, der er Grund til at gøre opmærksom paa, at den enstemmige Vedtagelse ingenlunde betød, at alle Rigsdagens Medlemmer var enige i alle Lovens Bestemmelser; efter hvad der er sagt mig, blev der fra konservativ Side meget ihærdigt gjort opmærksom paa, at Lovforslaget indeholdt en hel Del Bestemmelser, der efter konservativ Opfattelse maatte siges at gaa berettigede Ejerinteresser for nær.

Det Lovforslag, der nu er forelagt Rigsdagen, motiveres ved, at man vil skabe gode Betingelser for Naturfrednings-sagens videre Udvikling og forøge Myndighedernes Initiativ i Fredningssager. Disse Formaal er jo overmaade smukke, og dem kan sikkert alle Tingets Medlemmer i og for sig slutte sig til. Og man maa indrømme, at den højtærede Justitsministers bon sens, der jo er velkendt og knytter sig til de mange andre fortrinlige Egenskaber, han er i Besiddelse af, har gjort, at Justitsministeriet har indført en hel Række udmærkede Ændringer i det oprindelige til Ministeriet af Naturfredningsforeningen fremsendte Forslag, der efter mit Skøn indeholdt en hel Række Ting, jeg ud fra mit Synspunkt nærmest maa betegne som uhyrlige; de Ændringer, Justitsministeriet har foretaget i Naturfredningsforeningens Forslag gaar, tror jeg, saa godt som alle i den rigtige Retning. Der er overmaade mange Folk, som interesserer sig for Naturfredning, men Naturfredningsinteressen kan ogsaa blive en lille Smule for stærk. Der kan være Idealister, der forsøger at forcere Udviklingen for stærkt frem, og paa visse Punkter er der til Trods for Justitsministeriets heldige Ændringer i Naturfredningsforeningens Forslag dog Spor af, at man i for høj Grad har knyttet sig til disse Idealister og deres for vidtgaende Anskuelse.

Den Lov, vi fik i 1917, har — siges der — i det hele og store virket godt. Jeg tvivler ikke om, at den har betydet en hel Del, ikke mindst for at øge Interessen for Naturfredningssagen her i Landet, og jeg vil sige — og der vil jeg slutte mig til det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer — at det vil være overmaade heldigt, om man fra alle Sider i Samfundet gør alt muligt for at fremme

Interessen for Naturfredning, saaledes ved Paavirkning af Ungdommen paa enhver Maade, hvad netop det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer er en saa fortrinlig Talsmand for. Men jeg vil ogsaa tro, i alt Fald efter, hvad man har fortalt mig, at der har været Tilfælde, hvor Naturfredningslovens Bestemmelser er blevet gennemført paa en saadan Maade, at der er blevet skabt for megen Gnidning overfor Ejerne; man er i flere Tilfælde gaaet alt for højtideligt frem og har sat hele det store Apparat i Scene, hvor man maaske kunde have naaet lige saa meget ved en velvillig Underhandsforhandling med de interesserede Ejere eller Brugere af de paagældende Ejendomme. Jeg vil altsaa mene, at det Forslag til Lov om Naturfredning, der her er fremsat, har overordentlig store Fordele i Sammenligning med det alt for vidtgaende Forslag, der er udarbejdet af Naturfredningsforeningen, men jeg vil, forinden jeg gaar over til de enkelte Bestemmelser, stærkt understrege, at der selv i dette Lovforslag er en hel Del Bestemmelser, som vi fra konservativ Side absolut ikke kan gaa med til.

I § 1 i Lovforslaget angives Formaalet med Loven, og det er rigtigt, som det allerede er blevet sagt i Dag, at dette Formaal er dobbeltsidigt, oven i Købet overordentlig dobbeltsidigt. Det ene Formaal kan nu og da virke stik modsat det andet. I det første Stykke angives Formaalet at være Fredning af Dele af dansk Natur, der har særlig Interesse, i andet Stykke tales der om at aabne Adgang til Dele af dansk Natur, noget, som i mange Tilfælde kan medføre det modsatte af Fredning, at Dele af Landets Natur i Virkeligheden kan blive udsat for betydelig Skade. Jeg vil derfor sige, at man i al Almindelighed efter mit Skøn bør stille sig mere velvillig overfor de selv ret vidtgaende Indgreb i Ejendomsretten, der maatte skyldes det i første Del af § 1 nævnte Formaal, end overfor det Formaal, der er angivet i anden Del af denne Paragraf. Selvfølgelig er der i anden Del af § 1 tydeligt og klart sagt, at den Adgang, der skal aabnes til at færdes i Naturen, skal ske mod fuld Erstatning. Det er en af de Ting, jeg mener maa fastholdes hele Tiden, naar man undersøger hele dette Problem, at Erstatningen maa være saaledes, at det, Ejerne maa ofre, ekvivaleres ved den Erstatning, det offentlige maa give.

Jeg vil gerne nævne et enkelt lille Ord i § 1, der efter mit Skøn ikke burde staa i en Lov af denne Art. Der tales der om „Ejers eller Brugers berettigede og væsentlige Interesser“. Jeg synes, at Ordet „væ-